

EEN

Serina

Met elke ademteug vlamde de pijn van Serina Tessaro's gebroken rib door haar lijf. De half genezen snee in haar arm brandde, de kogelwond in haar schouder deed pijn, net als de kneuzingen van het gemene pak slaag dat ze van bevelhebber Ricci had gehad. Het viel niet mee om een plekje op haar lichaam te vinden dat volledig pijnloos was.

Maar de herinnering aan Jacana's kleine levenloze lichaam, Orakels blinde ogen en de vele andere dappere dode vrouwen kwelde haar nog het meest.

Ze had moeten weten dat overleven hier op Verwoesting pijn betekende.

Ze werd er al door omringd sinds ze op dit eiland was gearriveerd, als straf voor lezen – haar zusters misdrijf, niet het hare. De pijn van de boeien en van het gesnik van haar medegevangenen. De pijn toen ze zomaar werd uitgekleet en van top tot teen door bevelhebber Ricci werd bekeken. En dan was er nog de pijn van de gevechten zelf, van de aanblik van vrouwen die elkaar doodden voor rantsoenen. Het overlijden van haar vriendin Stormvogel. Toen Serina's tijd was gekomen om te vechten had ze gemerkt dat ze het niet kon. Ze had zich liever overgegeven dan Anika, een meisje van Hotel Misère, te doden. En ook voor die beslissing was ze gestraft met pijn. Verbanning, scherpe kritiek en uiteindelijk gisteravond de wraak van bevelhebber Ricci. Hij had haar gevangengenomen en op het podium gezet en haar bevelen iemand uit te kiezen om tegen te vechten.

Toen Serina hem had getrotseerd en had geweigerd met een andere vrouw

te vechten, toen ze h m als haar tegenstander had gevraagd, had ze gedacht dat het haar dood zou worden.

Ze had geen opstand verwacht.

Maar Scherp en de ploeg van Hotel Misère hadden de bewakers aangevallen; Orakel en Sintel hadden zich op Ricci gestort, en in tegenstelling tot veel anderen had Serina de nacht wel overleefd en de ochtend gehaald.

Elke pijnlijke ademteug was een geschenk, een geschenk van Orakel en Scherp en alle vrouwen die ervoor hadden gekozen de bewakers aan te vallen in plaats van elkaar. Terwijl ze het bloed van de vloer van het amfitheater hielp wegschrobben, zwoer Serina in stilte dat de dood van deze vrouwen niet tevergeefs zou zijn en dat ze degenen die het hadden overleefd niet in de steek zou laten.

Het ochtendgloren danste als een Grace in een gouden jurk over het eiland, omhulde elk blad en elke rand van het harde vulkanische gesteente met een kantachtig filigrein van licht, nog terwijl Serina en de anderen het bloedbad van de vorige avond probeerden uit te wissen. Alle lichamen waren weg... de dode vrouwen waren aan de rode gloed van de vulkaan toevertrouwd en de dode bewakers aan de koude diepte van de zee. Al snel was ook al het bloed weggewassen.

Serina verbeet een kreun en hees zich voorzichtig overeind. Het zonlicht verwarmde haar gezicht. Naast haar tilde Klif een emmer bloederig water op, ze had rimpels van concentratie – of misschien vermoeidheid – in haar brede, door de zon verweerde voorhoofd. De oudere vrouw had de leiding gehad over de nieuwelingen in de ploeg van de Grot en was een van de eerste vrouwen met wie Serina op het eiland had kennismemaakt, samen met Orakel.

Serina's adem stakte. Ze herinnerde zich die nacht nog heel duidelijk... hoe bang ze was geweest, zelfs voordat het gevecht was begonnen, zelfs voordat ze had geweten dat vrouwen op het punt stonden elkaar te doden. Wat had ze zich alleen gevoeld en wat had ze haar zus gemist.

Dat was overigens nog niet veranderd. Serina's scheiding van Nomi deed veel meer pijn dan haar gebroken rib en kogelwond.

Klif droeg de emmer naar de rand van het half vernielde stenen amfi-

theater, waar het ruige gele gras van Verwoesting in de bries heen en weer ging. Een andere vrouw verzamelde, kromgebogen van vermoeidheid door het nachtelijke werk, de vuile lappen die ze hadden gebruikt om de stenen schoon te krijgen. Serina veegde met de rug van haar hand het zweet van haar voorhoofd.

Nomi.

Serina moest een plan bedenken. Nomi zat, als een van de drie Graces van de Erfgenaam van de Superior, gevangen in Bellaqua. Nog niet zo lang geleden had Serina precies gewild wat Nomi nu had – een leven in luxe en schoonheid aan de arm van de machtigste man van Viridia – maar voor haar zus was dat leven net zo goed een gevangenis als Verwoesting. En Serina was vastbesloten haar te bevrijden.

Anika en Val verschenen boven aan het amfitheater met een roestige kar vol met grote jutezakken; de rantsoenen die bevelhebber Ricci had achtergehouden. Terwijl ze hun buit over het pad naar Serina duwden, verzamelden zich een rij vrouwen achter hen, verspreid over de stroken gestold vulkanisch gesteente op een deel van de stenen banken. Er kwamen nog meer vrouwen toegestroomd vanaf de voet van het amfitheater, waar ze tegen de muur van de observatietoren had zitten rusten. Al met al schatte Serina dat er nog honderdvijftig vrouwen in leven waren, met een marge van een stuk of tien. De meesten tuurden hongerig naar de jutezakken.

Val en Anika bleven voor de verhoging onder aan het amfitheater staan.

Het ruige bruine haar rond Vals gebruinde gezicht krulde alle kanten op. Zijn kaak was gekneusd, zijn nek zat onder het vuil. Serina glimlachte blij naar hem. Hij had de kans gehad te ontsnappen, haar achter te laten, maar dat had hij niet gedaan. Hij was gebleven om hen te helpen. Hij zag haar kijken en zijn eigen gezicht plooidde zich in een grijns.

‘Hoe wil je dat we de extra rantsoenen verdelen?’ vroeg Anika. De lange stralen van de ochtendzon verguldden haar mooie bruine huid. Een van haar ogen zat helemaal dicht en er waren toefjes haar losgetrokken uit haar kleine vlechtjes, maar ze straalde nog steeds hetzelfde zelfvertrouwen – dezelfde trots – uit als toen ze voor het eerst op het eiland was gearriveerd.

Serina had een gerucht gehoord dat de vrouwen van Hotel Misère hadden

geprobeerd haar Schaduw te noemen, maar dat ze had geweigerd naar iets anders dan Anika te luisteren; ze zei dat haar naam het enige was wat ze van haar moeder had gekregen dat niemand haar kon afnemen.

Anika was degene aan wie Serina zich had overgegeven in plaats van haar te doden toen het hun tijd was geweest om tegen elkaar te vechten. Dat moment was de aanzet tot dit alles geweest en had Serina tot een doelwit gemaakt. Als bevelhebber Ricci niet had geprobeerd haar opnieuw te laten vechten, zou de opstand er misschien nooit gekomen zijn.

‘Het eten is gemakkelijker eerlijk te verdelen als we allemaal samen in één kamp blijven,’ zei Serina. ‘Denk je dat Hotel Misère groot genoeg is voor ons allemaal?’ Ze hadden er al een soort ziekenboek opgezet in een van de oude balzalen op de begane grond.

Serina zou blij zijn als ze nooit meer een nacht in de lavabuis hoefde te slapen waar haar ploeg had verbleven. Orakel had kennelijk geen problemen gehad met de naar zwavel stinkende lucht die uit de krater kwam, of met het feit dat ze zo dicht bij het levende deel van de vulkaan zaten. Serina had altijd het gevoel gehad dat het gesteente op haar neerdrukte en had nooit kunnen vergeten dat de ruimte was gevormd door lava... die hen elk moment weer kon overvallen.

Anika keek naar de andere vrouwen van haar ploeg. In de uren na het gevecht waarin hun leider Scherp was gedood, was Anika ingesprongen; ze had bevelen geschreeuwd en Val geholpen de zeven overgebleven bewakers naar het gevangeniscomplex te brengen.

Ze keek Serina aan en knikte. ‘We hebben de ruimte.’

‘Kunnen we Hotel Misère vertrouwen?’ vroeg iemand. ‘Straks vermoorden ze ons tijdens onze slaap.’

Serina vond de bron van de stem: een vrouw van in de twintig met asblond haar en een spits, boos kijkend, roze gezicht.

‘Hoe heet je?’ Serina spande haar beenspieren aan om te voorkomen dat ze wankelde. Ze was vreselijk moe.

‘Vos,’ beet de vrouw haar toe. ‘Ik heb de leiding over het Junglekamp nu Vergif dood is.’ Ze wendde haar blik naar Anika. ‘Dankzij haar.’

‘Vergif heeft er ook genoeg van ons vermoord,’ antwoordde een andere

scherpe stem. Overal weerklonken boze stemmen tot het amfitheater gonsde als een wespennest.

‘Hé!’ riep Serina, en ze vroeg met opgestoken handen om stilte. ‘De bevelhebber eiste van ons dat we vochten, weten jullie nog? Het was niet Anika’s keus om Vergif te doden. Niemand van ons heeft uit eigen keuze gedood. We zijn niet elkaars vijanden. We hebben elkaar nodig. We kunnen dit alleen overleven als we samenwerken, zoals gisteravond.’

‘Denk je dat we het gaan overleven?’ Klauw, een dwergachtige vrouw van de ploeg van de Grot, lachte kakelend. ‘We hebben nauwelijks te eten en er valt ook nergens wat te halen. We gaan hier allemaal dood.’

Serina sloeg haar armen over elkaar en negeerde de scherpe pijn die door haar bovenlijf vlamde. ‘Nee, dat gaan we niet. De volgende boot met gevangenen komt over een week, misschien twee. Die zal ook rantsoenen meebrengen. We kunnen de bewakers overmeesteren en het voedsel voor onszelf houden. De boot kunnen we gebruiken om te ontsnappen...’ Haar stem stierf weg. Waar konden ze heen? En hoe zat het met Nomi?

Anika hield haar hoofd schuin. ‘Hadden de bewakers geen eigen boten? Waarom kunnen we die niet gebruiken? We kunnen nu deze ellendige rots verlaten en teruggaan naar onze families.’

‘Mijn familie heeft me hierheen gestuurd!’ riep iemand.

‘Er zijn geen boten.’ Val verhief zijn stem om boven het aanzwellende ruimoer uit te komen. ‘Dit eiland was ook voor de bewakers een straf. Zelfs voor bevelhebber Ricci. We hebben de Superioor allemaal op de een of andere manier teleurgesteld – we waren te meedogenloos, of niet meedogenloos genoeg. Hij stuurde al zijn tekortschietende soldaten hierheen. We kregen geen boten, zelfs niet voor een evacuatie in geval van nood. De schepen met gevangenen vormen ons enige contact met de buitenwereld.’

Hij keek Serina vragend aan.

Ze wist wat hij haar vroeg. Val had een boot verborgen, een geheim dat hij jarenlang had bewaard. Ze waren van plan geweest ermee te ontsnappen en terug te gaan naar Bellaqua om te proberen Nomi te redden. Als zij discreet haar hoofd schudde, zou hij zijn mond houden. De boot zou hun geheim blijven, en Serina’s beste kans op een hereniging met haar zus.

Gisteren was ze klaar geweest om te vertrekken, maar ze had gemeend dat ze Jacana niet kon achterlaten, die haar had geholpen een manier te zoeken om van het eiland af te komen. Nu was Jacana dood. Serina had haar niet kunnen redden. Er was niets meer dat haar hier hield, niets wat haar ervan weerhield Vals boot te pakken en haar zus te redden.

Niets, behalve de vrouwen van Verwoesting. De doden, zoals Jacana en Orakel, die ze had gezworen te zullen wreken. En de levenden, die ze per se wilde proberen te redden.

Serina kon niet stiekem wegglippen en hen achterlaten. Zelfs niet voor Nomi. Ze zou haar zus redden uit de klauwen van de Erfgenaam, van de koude, spiedende blik van de Superior. Maar niet op deze manier.

‘Er is wel één boot op het eiland,’ zei ze, Val nog steeds aankijkend. Die knikte licht, maar trok zijn wenkbrauwen naar elkaar toe. Hij deelde haar verdriet. ‘Maar die is klein, slechts groot genoeg voor twee of drie personen. Toch kan die van nut zijn.’

‘En hoe weet jij van die boot?’ vroeg Anika, haar ogen tot spleetjes geknepen.

‘Het is mijn boot,’ zei Val. ‘Zo goed verborgen dat geen enkele bewaker of gevangene die ooit heeft gevonden. Ik heb hem naar het eiland gesmokkeld om mijn moeder te redden, die hier gevangenzat, maar’ – hier haperde zijn stem even – ‘toen ik hier aankwam was zij er al niet meer.’

Anika’s argwaan nam iets af. Ze wiegde op haar hielen heen en weer.

‘Maar... maar ik begrijp het niet,’ zei een andere, zachte stem. Theodora, die nu Pop heette, vanwege haar lange lijf, soepele ledematen en volmaakt ovale goudbruine gezicht. Ze was tegelijk met Serina aan de Grot toegewezen. ‘Wat doen we wanneer de gevangenenboot komt? Je zei dat we zouden ontsnappen. Maar waarheen dan?’

Serina deed haar mond open, maar er kwam niets uit. Ze had geen antwoord op die vraag.

Val stapte naast Serina het podium op en draaide zich om naar de menigte vrouwen in het amfitheater. Hij schraapte zijn keel. ‘Ten oosten van Viridia aan de overkant van de Galatische Zee ligt Azura,’ zei Val. ‘Mijn vader was koopman en heeft ooit zakengedaan in dat land. Hij vertelde me dat de vrou-

wen in Azura werken, bezittingen hebben, zelfs over hun eigen geld kunnen beschikken. Ze kunnen lezen. Onze grenzen zijn gesloten voor Azura, afgezien van nu en dan een door de Superioor uitgenodigde delegatie, maar het ligt helemaal niet zo ver weg. En hún grenzen zijn voor ons niet gesloten.’

Val had Serina verteld dat zijn vader naar Azura was geweest. De reis had hem geïnspireerd om zijn vrouw te leren lezen en samen hadden ze de meisjes die naar hun huis kwamen heimelijk onderwezen. Dat was de reden dat de vader van Val was gedood en zijn moeder naar Verwoesting was gestuurd. Het verklaarde ook een hoop over Val.

‘Wil je dat we daarheen gaan?’ vroeg Vos, terwijl ze haar asblonde haar van haar gefronste voorhoofd veegde. ‘Waarom zouden ze ons opnemen?’

Val haalde zijn schouders op. ‘Ik kan niet met zekerheid zeggen dat ze dat zullen doen. Maar het zal veiliger zijn dan hier blijven of teruggaan naar Viridia.’

Dan zal ik vertrekken, dacht Serina. Wanneer we de gevangenenboot overnemen, wanneer deze vrouwen veilig op weg zijn naar Azura en ze me niet meer nodig hebben, pak ik Vals boot en ga ik Nomi redden.

En als Nomi niet gered wilde worden? Serina tuitte haar lippen. Er bestond een kans dat haar zus het leven in het palazzo prettig was gaan vinden, dat haar rol als Grace haar minder tegenstond dan ze had verwacht. Maar dat dacht Serina niet. Toen zijzelf een Grace had willen worden, toen ze Nomi had verteld dat ze daartoe bereid was, had Nomi gezegd dat het niet telde als je geen nee mocht zeggen.

En ze had gelijk gehad.

Het deed er niet toe hoe luxueus Nomi’s leven nu was. Serina zou haar een keuze geven. Dat was alles wat Nomi ooit had gewild. De keuze om over haar eigen lot te beslissen.

Al werd het haar dood, Serina zou haar zus de keuze geven.

‘Dus we pakken de gevangenenboot,’ zei Serina nu, het sceptische gemompel van de menigte overstemmend. ‘We gaan naar Azura. We beginnen een nieuw leven.’

Anika liet haar schouders hangen. Serina merkte de reactie op en vroeg zich af waarom het meisje teleurgesteld was. Ze richtte haar blik op de vrou-

wen in het amfitheater. Sommigen zaten op de stenen banken, anderen stonden op de gestolde golven zwart vulkanisch gesteente die de helft van het gebogen zitgedeelte bedekte.

Zo veel uitgemergelde gezichten, zo veel blauwe plekken, zo veel diepliggende ogen. Serina zag honger en angst in hun blikken. Sommige van deze vrouwen waren hier al jaren, hadden talloze gevechten meegemaakt en talloze vrouwen zien sterven.

‘Jullie hebben allemaal al heel lang strijd gevoerd,’ zei Serina, de woorden haperend in haar keel. ‘Het is moeilijk om te geloven dat het echt voorbij is. Het is moeilijk om je voor te stellen dat het beter zal worden. Maar dat gaat echt gebeuren. De komende tien dagen is dit ons eiland. Net als onze namen, net als ons leven hebben we dit verdiend. We hebben onze vrijheid verdiend. Wat er ook gebeurt wanneer we in Azura zijn, dat blijft zo. We zijn geen gevangenen meer.’

De energie van de menigte werd lichter. Ze zag glimpen van hoop door de uitputting heen schijnen, en hier en daar een aarzelende glimlach. Zelfs de leiders van de andere ploegen fleurden iets op. De staalharde armen van Twijg ontspanden iets. Op het gehavende gezicht van Vuur, de leider van de Zuidelijke Kliffen, verscheen een glimlach. Anika was de enige die nog steeds bezorgd keek.

‘We zijn geen gevangenen meer,’ herhaalde Serina, evenzeer voor zichzelf als voor de anderen. Want zelfs voor haar, die pas een paar weken op het eiland was in plaats van jaren, leek deze waarheid nog steeds een droom.

Ze wendde zich tot Anika. ‘Kun jij de slaapplekken regelen en het voedsel helpen verdelen? Dan gaan Val en ik even bij de bewakers kijken.’

Anika rechtte haar schouders en knikte. Ze duwde de piepende kar het pad over en riep suggesties naar de andere ploegen: ‘Breng jullie gewonden naar de vroegere balzaal. Als jullie rantsoenen of bezittingen in jullie eigen kamp hebben, breng die dan mee. We hebben niet genoeg kamers, dus jullie zullen kamers moeten delen.’

Toen Serina in beweging wilde komen, begonnen haar benen te trillen. Ze bleef even staan om ze weer onder controle te krijgen, want ze kon het zich niet veroorloven in te storten.

‘Ik kan wel alleen bij de bewakers gaan kijken,’ opperde Val en hij pakte Serina bij de arm. ‘Waarom ga jij niet even rusten?’

Serina schudde haar hoofd en hinkte het steile pad van het amfitheater op, dankbaar voor de steun van zijn hand om haar arm. ‘Binnenkort.’

Hij ging niet tegen haar in, wat maar goed was ook, omdat ze wellicht niet de energie had gehad om haar poot stijf te houden. De waarheid was dat Serina niet anders kon dan doorgaan. Ze wilde niet rusten, wilde niet stoppen. Als – wanneer – ze dat deed, zou ze constant aan Jacana’s tengere, gebroken lichaam moeten denken.

Als Serina zichzelf de tijd gunde om na te denken, zou ze ten onder gaan aan spijt.

En Jacana zou niet de enige zijn die door haar hoofd spookte. Elke keer als Serina even pauzeerde, elk moment dat ze zich niet op de volgende taak concentreerde, zag ze het hoofd van Orakel achteroverslaan toen de kogel haar voorhoofd raakte. Ze voelde het gewicht van het lichaam van de vrouw op haar schouder toen ze naar de top van de vulkaan liepen. Ze herinnerde zich het bloederige lijk van Scherp boven op de mannen die ze had gedood.

‘Serina?’ zei Val.

‘Het gaat wel.’ Ze realiseerde zich dat ze tegen hem aan leunde en dwong zichzelf rechtop te lopen.

Langzaam liepen ze het pad op naar Hotel Misère, zo langzaam dat Anika al bevelen schreeuwde en voedsel uitdeelde toen zij bij het gebarsten marmer aankwamen. Ze liepen verder naar het gevangenisgebouw. Die naam was misleidend; toen ze op het eiland aankwam had Serina aangenomen dat ze daar in een cel zou worden opgesloten, als een prinses in een kille toren. Maar de vrouwen die naar Verwoesting waren gestuurd waren het gebouw lang voor haar tijd al ontgroeid. Nu werden de cellen gebruikt voor de opslag van wapens en rantsoenen en als slaapvertrekken voor de bewakers zelf.

De weinige bewakers die de opstand hadden overleefd waren ieder in een ‘slaapkamer’ opgesloten, die weer voor hun eigenlijke doel werden gebruikt. De ironie was haar niet ontgaan. Het gewicht van de sleutels van de cellen drukte tegen haar dijbeen. Ze stak haar hand in haar zak en pakte het koude metaal vast.

‘Je hebt ze over de boot verteld,’ zei Val toen ze buiten bereik van de anderen waren. ‘Hoe moet het dan met Nomi?’

‘Ik ga achter haar aan, maar nu nog niet. Niet voordat alle anderen veilig op weg zijn naar Azura.’ Ze wreef over haar nek en voelde een pijnlijke plek. ‘Anika heeft volgens mij familie naar wie ze graag terug wil. Anderen misschien ook. Als ik nu terugga zou het niet juist zijn om alleen te gaan, om de boot voor mezelf te houden.’

Val schopte met de neus van zijn laars tegen de ruwe rots van het pad. ‘De boot is maar klein, Serina. Anika zou met ons mee kunnen, maar meer ook niet.’

‘Ons?’ Ze haakte met haar voet achter een ruwe stenen rand en struikelde.

Val trok haar tegen zich aan. ‘Ik ga met je mee. Waarheen dan ook. Wanneer dan ook.’

Serina’s hart ging sneller slaan. ‘Zullen ze jou niet nodig hebben om te navigeren? Om na aankomst in Azura te onderhandelen?’

Ze wilde hem bij zich hebben wanneer ze Nomi ging zoeken. Maar ze wilde ook dat iedere vrouw op dit eiland in veiligheid werd gebracht. Ze nam aan dat Val met hen naar Azura zou moeten. Misschien zouden Nomi en zij later volgen, als ze konden.

‘Bevelhebber Ricci had kaarten. Sommige van de vrouwen leefden in boordorpen. Als ze geen kaart kunnen lezen, kan ik hun dat leren. Ze zullen beslist de boot kunnen bedienen.’ Hij aaide haar over haar rug. ‘En wat onderhandelen betreft, daar zullen ze geen man voor nodig hebben. Ze zullen voor zichzelf willen spreken.’

Serina’s keel werd dichtgeknepen door de emoties die door haar heen raasden. ‘Ja, natuurlijk,’ zei ze met verstikte stem. ‘Je hebt gelijk.’

Een tijdlang liepen ze zwijgend verder.

Uiteindelijk doemde het gevangeniscomplex grijs en imposant voor hen op. Serina ervoer nog steeds echo’s van het afgrijzen dat ze had gevoeld toen ze over het oneffen pad van de pier naar boven was gelopen terwijl dit monster met ijzeren tralies boven haar uittorende.

Haar blik ging naar het water dat zich blauw en sprankelend tot aan de horizon uitstrekte. Vanaf hier kon ze net elk stukje van de pier zien en daar voorbij...

‘Val.’ Ze hapte naar adem en stond acuut stil. Haar gewonde enkel gierde het uit van de pijn. Haar maag verkrampte.

Ze kreeg geen lucht.

Met bevende hand wees ze naar het water. ‘Val, een boot.’

TWEE

Nomi

Nomi stond in haar zware goudkleurige, met bloed bevlekte jurk op het deinende dek en huilde toen de donkere schaduw van Verwoesting voor haar opdoemde. Dit was niet de triomfantelijke missie om haar zus te redden die ze zich had voorgesteld. Nomi was op weg naar haar eigen kleine cel, haar eigen gevangenschap. Asa had Nomi beloofd dat hij haar met Serina zou herenigen, maar ze had nooit gedacht dat het zo zou gaan. Niet totdat ze Asa zijn vader de keel had zien doorsnijden.

Maris, Nomi's mede-Grace, was daar jammer genoeg ook getuige van geweest. Dus had Asa hen allebei als gevangenen weggestuurd, zodat hij de leugen kon volhouden dat zijn oudere broer, de Erfgenaam, de moordenaar was. Een meter voor Nomi zat Maris ineengezakt tegen de rand van de boot, haar sluike zwarte haar in de war, haar rode jurk doorweekt door opspattend zeewater, en tuurde in het water. Misschien zou ze overboord gesprongen zijn als haar polsen niet aan de boot waren vastgeketend. Ze had al heel lang niets gezegd.

Nomi deed haar mond open om iets te zeggen – een geruststelling, weer een verontschuldiging – maar de wind benam haar de adem. Misschien wist die dat ze niets anders te bieden had dan loze woorden.

Ze waren nu dicht bij Verwoesting, dicht genoeg om de afgebrokkelde betonnen pier te kunnen zien. Nomi nam een flinke hap zilte lucht.

De matrozen liepen naar de boeg van de boot, waar Malachi lag. De Erfge-

naam leek een verfrommelde schaduw op het dek, zijn roodfluwelen mantel bekleed met zijn eigen bloed en dat van zijn vader, de Superioor. Asa had de Superioor vermoord en geprobeerd ook Malachi te vermoorden.

Allemaal omdat Nomi Asa had vertrouwd, had geloofd dat hij een betere Erfgenaam, een betere Superioor zou zijn. Ze had het mis gehad.

De matrozen bukten zich over Malachi's stille gestalte.

'Raak hem niet aan!' riep Nomi schor, zoals ze tijdens de overtocht al tientallen keren had geroepen, telkens vurig hopen dat ze zouden luisteren, dat ze zouden zien dat zijn borst nog op en neer ging. Asa had hun bevolen Malachi overboord te gooien wanneer hij ophield met ademen.

Maar hij leefde nog steeds.

'Ze zeiden dat we hem overboord moesten gooien als hij doodging,' zei een van de matrozen, zijn lage, rommelende stem nauwelijks hoorbaar boven het constante gedreun van de stoommachine. 'Maar hij is nog niet dood en we zijn er bijna.'

'De gevangenis weet niets van onze orders.' De andere man krabde aan zijn stoppelige kin. 'Minder vragen als we nu opruimen.'

Nomi schreeuwde opnieuw, maar ze negeerden haar.

'Het is te laat,' zei Maris. Haar haren zwiepten tegen haar lijkleke wangen en haar donkere ogen waren roodomrand. Op een gegeven moment waren ze allebei hun maskers van het bal kwijtgeraakt. Nomi kon zich niet herinneren wanneer ze de stugge stof voor het laatst op haar neus had gevoeld. Het was niet te geloven dat het bal van de Erfgenaam pas enkele uren achter hen lag. Dat het pas een paar uur geleden was dat ze haar broer Renzo had gezegd te vluchten in plaats van haar te helpen Malachi erin te luizen. Ze had toen al beseft dat ze Asa niet kon vertrouwen, maar had niet geweten waartoe hij in staat was. Dat wist ze nu wel. Ze hoopte dat Renzo had geluisterd. Ze wist zeker dat Asa hem zou vermoorden als hij hem vond.

De matrozen hesen de Erfgenaam op hun schouders. Malachi kreunde zwakjes. 'Zien jullie niet dat hij nog leeft!' riep Nomi en Malachi's oogleden gingen fladderend open. Hij was wakker en brabbelde iets, maar verdween toen overboord.

Een snik rees op uit Nomi's borstkas.

Haar ketenen rammelden toen ze eraan rukte en zich op de matrozen probeerde te storten. De huid van haar polsen scheurde open en begon te bloeden. ‘Jullie hebben hem vermoord!’ riep ze telkens weer. De mannen negeerden haar en dat was misschien maar beter ook, want ze wist niet of ze het tegen hen of tegen zichzelf had.

Jullie hebben hem vermoord.

Dit was haar schuld. Ze had de verkeerde broer vertrouwd. Asa had Nomi én haar zus de vrijheid beloofd. Hij had beloofd een eind te maken aan de Graces, de wetten van Viridia te zullen veranderen. Hij had beloofd dat hij vrouwen rechten zou geven, ze zou toestaan te leren lezen. Hij had haar precies verteld wat ze wilde horen. En hij had haar betoverd. Het was gemakkelijk geweest, te gemakkelijk, om te geloven dat Malachi net zo wreed en wispelturig was als zijn vader... want daar had Asa haar van overtuigd. Maar het was allemaal een leugen geweest. Asa was degene die wreed en moordzuchtig was.

Malachi's woorden kwelden haar. *Ik verlang niet naar een Grace die dat niet wil zijn. Ik zal je niet langer dwingen.* Het was een van de laatste dingen die hij tegen Nomi had gezegd toen hij haar van haar verplichtingen ontsloeg. Hij zou haar niet dwingen een Grace te worden.

En nu was hij dood.

De boot botste tegen de pier. Nomi's knieën knikten, maar het stugge brokaat van haar jurk hield haar overeind. De matrozen maakten Maris' boeien los en daarna die van Nomi. Ze spuugde de dichtstbijzijnde man in zijn gezicht. Hij duwde haar naar de loopplank, waardoor ze struikelde. Maris hield haar rug genadeloos recht, maar de tranen liepen over haar wangen. Nomi kon het niet aanzien. Maris zou hier niet moeten zijn. Ze had niets gedaan waardoor ze dit verdiende; ze was alleen maar getuige geweest van een misdaad.

Maar Maris had gelijk. Het was te laat.

De matrozen trokken Nomi en Maris de steiger op. Aan het eind van de pier stond een gevangengewaker te wachten, zijn pet laag over zijn ogen getrokken.

‘De boot is kleiner dan gewoonlijk,’ zei hij bars. ‘En heeft minder lading. Maar twee gevangenen?’